

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.178 van 7 november 2011
in de zaak A. 200.551/IX-7221**

In zake: Philippe VANGERVEN
wonend te 1070 Anderlecht
Demosthènestraat 36
alwaar woonplaats wordt gekozen
en
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Filipowicz
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Britselei 94/71

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE ZUID (Anderlecht/Sint-Gillis/
Vorst)

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingediend op 9 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de beslissing van 12 mei 2011 van de korpschef van de lokale politiezone Zuid (Anderlecht/Sint-Gillis/Vorst) waarbij aan Philippe Vangerven de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot

schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als inspecteur van politie tewerkgesteld bij de lokale politiezone Zuid.

3.2. Op 22 maart 2011 stelt de korpschef -de gewone tuchtoverheid van de verzoeker- een inleidend verslag over hem op “[d]aar [hij] [zijn] dienstwapen met laders en patronen alsook [zijn] wapengordel met telescopische wapenstok uit nalatigheid in een niet vergrendelde kast (bureelmeubel) achterliet, alhoewel de wapens in [zijn] kluis van de wapenkoffer dienden opgeborgen te worden”. De korpschef deelt daarbij zijn voornemen mee om aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

3.3. Het inleidend verslag wordt aan de verzoeker betekend met aangetekende brieven van 25 maart en 28 maart 2011.

3.4. Op 28 april 2011 dient de verzoeker een verweerschrift in. Hij vraagt om te worden gehoord.

3.5. Op de hoorzitting van 9 mei 2011 verschijnt noch de verzoeker, noch zijn raadsman.

Wanneer de raadsman van de verzoeker op 10 mei 2011 om een nieuwe hoorzitting verzoekt, vraagt de korpschef van de verzoeker “het wettelijk bewijs over te maken van het niet verschijnen van [de raadsman] en [zijn] cliënt”, “[hem] de reden mee te delen waarom er geen confrater werd aangeduid om [hem] te vervangen” en hem “de bijkomende verweermiddelen ter aanvulling van het verweerschrift en dewelke [de verzoeker] effectief zou hebben laten gelden indien hij zich ter hoorzitting van 09 mei 2011 had aangeboden of er zich had laten vertegenwoordigen, te laten geworden”.

Op die vraag wordt niet gereageerd.

3.6. Op 12 mei 2011 beslist de korpschef van de verzoeker hem de tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht met aangetekende brieven van 12 mei en 13 mei 2011.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Volgens de verwerende partij is het beroep niet ontvankelijk omdat de verzoeker nagelaten heeft zijn verweer voor de tuchtoverheid te doen gelden en zijn verzoekschrift beperkt is tot elementen die betrekking hebben op de feiten en verklaringen uit het voorafgaand onderzoek. Het niet gebruiken van de mogelijke verweermiddelen in de loop van de tuchtprocedure moet doen besluiten dat de verzoeker, wegens zijn eigen nalatigheid of mogelijks zelfs list, niet ontvankelijk een annulatieberoep kan indienen tegen de opgelegde tuchtstraf.

5. De tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar kiest vrij de wijze waarop hij zich in de loop van de tuchtprocedure verdedigt. Te dezen heeft de verzoeker zich schriftelijk verdedigd tegen het inleidend verslag, maar hij heeft er vervolgens voor gekozen geen verder verweer te voeren.

Mogelijks kan de ontstentenis van verweer in de loop van de tuchtprocedure tot het besluit leiden dat de tuchtrechtelijk vervolgde het recht verwerkt heeft om bepaalde middelen nog te doen gelden in het kader van een annulatieberoep, maar dit betekent niet dat hem het recht kan worden ontzegd om een annulatieberoep in te dienen.

6. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

7. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht. Volgens hem beperkt de tuchtoverheid zich ertoe te verwijzen naar de gevolgde procedure, zonder ook maar enig element aan te halen waarom de lichte tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd en niet de -nog lichtere- tuchtstraf van de waarschuwing. Nochtans had hij in zijn verweerschrift verzachtende omstandigheden aangehaald, minstens had hij verwezen naar omstandigheden die de ernst van de feiten in twijfel kunnen trekken.

8. De verwerende partij antwoordt dat de strafmaat in verhouding staat tot de fout, dat de tuchtoverheid “op geen enkele manier [heeft] afgezien van het verweerschrift ingediend door [de verzoeker]”, dat “de verweerpunten [...] zich [beperken] tot de feiten en verklaringen die het voorwerp uitmaken van het voorafgaandelijk onderzoek”, dat de verzoeker “geen nieuwe elementen i.v.m. verzachtende omstandigheden [aanhaalt]” en “[d]at de gewone tuchtoverheid kon stellen dat de verzoeker geen verdere stappen in de procedure wenste te ondernemen”.

Beoordeling

9. Als reactie op het inleidend verslag heeft de verzoeker bij de tuchtoverheid een verweerschrift ingediend. Daarin vraagt hij de tuchtoverheid uitdrukkelijk het gebeurde binnen de juiste context te zien. Hij wijst er daarbij op dat hij zijn wapengordel met dienstwapen tijdelijk in een slotvaste kast had opgeborgen, dat die gordel niet onmiddellijk zichtbaar was voor derden, dat dit wordt bevestigd door het feit dat een collega die een handeling in de kast uitvoerde de wapengordel niet eens had opgemerkt, dat uit het onderzoek van de dienst interne controle is gebleken dat er nooit sprake is geweest van een gevaarlijke situatie, dat geen enkele persoon vreemd aan de dienst die bewuste ochtend het lokaal van de wijkagenten had betreden, dat hij van oordeel is dat de vaststeller de feiten heeft “overroepen” nu hij tegenover hem wrok zou koesteren ingevolge een eerdere door de verzoeker afgelegde verklaring ten opzichte van die vaststeller, dat om al die redenen het voorstel van de tuchtstraf van de blaam de toets van de evenredigheid niet doorstaat en dat een functioneringsgesprek een te overwegen alternatief was. De verzoeker wijst op zijn tuchtverleden en doet bijkomend gelden dat hij “tot vijfmaal toe felicitaties [ontving] en [...] tot op heden positief [werd] geëvalueerd. [De verzoeker] is als INP actief in de wijk [K.] en heeft steeds blijk gegeven van werkijsver”. Hij verzoekt de tuchtoverheid uitdrukkelijk om geen tuchtstraf op te leggen.

10. In de bestreden beslissing wordt geen gegeven vermeld dat als een antwoord op dit regelmatig ingediend verweer kan worden beschouwd. De tuchtoverheid heeft integendeel bij het treffen van de bestreden beslissing alle aandacht laten gaan naar de afwezigheid van de verzoeker en zijn raadsman op de hoorzitting die zij hadden gevraagd.

Die uiteenzetting kan evident geen grondslag vormen voor de tuchtstrafbeslissing. Uit de afwezigheid van mondeling verweer mag immers niet

afgeleid worden dat het schriftelijk verweer, dat in het dossier is opgenomen, mag genegeerd worden.

De bestreden beslissing laat niet toe uit te maken waarom de korpschef van mening was dat, ondanks het verweer van de verzoeker, hij zijn voornemen geformuleerd in het inleidend verslag, gestand kon blijven.

11. Het middel is gegrond.

VI. De vordering tot schorsing

12. Het gegrond bevinden van het aangevoerd middel laat toe de bestreden beslissing te vernietigen. Er dient niet verder ingegaan te worden op de vordering tot schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 12 mei 2011 van de korpschef van de lokale politiezone Zuid (Anderlecht/Sint-Gillis/Vorst) waarbij aan Philippe Vangerven de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche